

Mitologija_drugi del

V prvem delu smo podrobno govorili o vesoljnem potopu in drugih geoloških katastrofah, ki nam jih pripovedujejo starodavni miti in legende.

Poglejmo kaj o tem pravi novejša zgodovina Zemlje. Zadnja ledena doba se je v Severni Ameriki začela pred 115.000 leti in se z nekaterimi viški in otoplitvami nadaljevala do nekje 15.000 let pred našim štetjem. Potem pa se je nenadoma in zelo hitro otoplilo. Nekaj podobnega se je dogajalo tudi v Evropi, le da se je tu ledena doba začela šele nekje pred 70.000 leti in končala podobno kot v Severni Ameriki. V geološko zelo kratkem času 2000 let se je stopil ves led (par kilometrov debel), ki je prekrival skoraj celotno Severno poloblo. Obdobje otoplitve se je povsod končalo do okrog leta 8.000 pred našim štetjem. In to obdobje je moralo biti zelo hudo za vsa živa bitja, klimatske in druge spremembe so morale biti vseobsegajoče in katastrofalne (predstavljajte si, da 1000 let neprekinjeno dežuje, le tu in tam posije kak sončni žarek). Kako hudo je bilo v tem času podaja tudi Charles Darwin v svojih spisih, kjer navaja, da je v tem obdobju izginilo preko 70 živalskih vrst, medtem ko je v obdobju pred tem, zadnjih 300.000 let izginilo samo 20 vrst.

Geološke najdbe nam pripovedujejo še nekaj čudnega, kar se je dogajalo v obdobju 11.000 let pr.n.št. Večji del Sibirije je nenadoma zajel polarni mraz, ga okoval v večni led in vse življenje je v trenutku izginilo. Kot da bi se velik del zemeljske skorje malo premaknil, proti severu seveda. In še dandanes najdevajo v večnem ledu premnoge živalske in rastlinske vrste, ki tam sploh ne bi smele biti. Mogoče je to obdobje karakteristično za pojav informacij o svetovni kataklizmi.

Pri podrobni analizi starodavnih mitov lahko kaj hitro ugotovimo še nekaj skupnega, ki je karakteristično v skoraj vseh mitih in to so številke in imena, ki v njih nastopajo.

Za boljše razumevanje števil, ki enovito določajo gibanje našega planeta v sončnem sistemu (osebna izkaznica Zemlje), si pogledimo naslednje podatke. Zemlja se vrti okrog svoje osi (24 urni cikel) v nasprotni smeri urinega kazalca, s hitrostjo preko 1500 km/uro. Zemlja se tudi vrti okrog Sonca s hitrostjo okrog 100.000 km/uro (28 km/s), zopet v nasprotni smeri gibanja urinega kazalca po poti, ki ni prava krožnica ampak manjša elipsa (razlika največ do 6% od pravilnega kroga). To pot naredi v 365,2422 dni. Zemljina os vrtenja je nagnjena za okrog 23.5° od navpične osi. Tako je 6 mesecev v letu severni pol nagnjen stran od Sonca in šest mesecev proti Soncu. Ta nagib določa tudi kot pod katerim padajo sončni žarki na Zemljo in od tega so odvisni letni časi. Ta odmični kot (nagib eklipse) se z leti spreminja (žiroskopski moment pri vrtenju) in varira znotraj treh stopinj, od 22.1° do 24.5° . Čas v katerem se vrne v izhodiščno točko, je približno 41.000 let. Zaradi centrifugalne sile je tudi Zemlja sploščena in njen obseg okrog ekvatorja je za 21 km večji od polarnega. Ta večja masa na ekvatorju tudi drži Zemljo znotraj osi gibanja (žiroskopski moment). Sonce in mesec tudi vplivata na zemeljsko os (ki je odmaknjena od navpične osi) tako, da ta precesira (žiroskopski moment), to pomeni da pri svojem vrtenju počasi niha v smeri urinega kazalca v nasprotni smeri vrtenja okrog svoje osi. **To gibanje je karakteristično za Zemljo znotraj našega sončnega sistema in polni cikel nihanja od 22.1° do 24.5° traja 25.920 let.** Zaradi tega tudi Severni pol kaže v zgodovini na različne zvezde. Trenutno je zvezda severnica alfa Ursae Minoris (Polaris), 300 let pr.n.št. je bila alfa Draconis, v letu 14.000 n.št. pa bo Vega.

Zaradi nagnjenosti osi in gibanja okrog Sonca, obstajajo 4 kardinalne točke, na katerih so bazirala vsa opazovanja severne poloble (zimski solsticij, najkrajši dan, poletni solsticij, najdaljši dan, pomladni in jesenski ekvinokcij, enakonočje, oba pola sta enako oddaljena od sonca po vsej zemeljski obli). Zvezdni pas približno 7 stopinj severno in južno okrog ekliptike vsebuje 12 zvezdnih konstelacij: OVEN, BIK, DVOJČKA, RAK, LEV, DEVICA, TEHTNICA, ŠKORPION, STRELEC, KOZOROG, AQUARIUS, RIBE

Te konstelacije so po velikosti, obliki in pojavljanju na nebu znotraj vidnega zvezdnega pasu različne, vendar so dovolj enake, da vzdržujejo nekak zvezdni red prikazovanja na nebu ob

vzhajanju in zahajanju Sonca. In Sonce vsak mesec (30 dni) vzhaja v drugem ozvezdju (smer vzhod - zahod) in tako vsako leto. Vendar zaradi **precesije** Sonce vzhaja v istem znaku (sončni vzhod ob pomladnem enakonočju) le 2160 let (2148^{*}) in nato začne vzhajati v naslednjem znaku (gibanje ozvezdij v nasprotni smeri). Primer: ob pomladnem enakonočju od leta 10970 pr.n.št. do 8810 pr.n.št. je Sonce vzhajalo v levu, od leta 2330 pr.n.št. do 170 pr.n.št. v ovnu, od 170 pr.n.št. do 1990 n.št. v ribah in od 1990 (1.05) do 4150 bo v vodnarju, od 10630 do 12790 v tehtnici in od 12790 do 14950 v devici. Celoten precesijski cikel se zgodi v 25.920 (25.776) letih in tako je bilo zadnjih mnogo milijonov let.

Prvi ki je v novejši zgodovini odkril ta zvezdni pojav, je bil Hiparcus, grški astronom (umrl leta 127 pr.n.št.). Podal je vrednost 45' (sekund) za eno leto. Pravilen izračun je 50'.

Ker pa so letne spremembe zelo majhne in jih je težko opaziti, je njegov izračun še zmeraj presenetljivo natančen. Sonce potrebuje 72 let da se premakne za eno stopinjo (60s v eni minuti, 60 minut v eni stopinji, 360 stopinj za eno leto). Če imamo dvanajst znakov na leto, ki se gibljejo po nekakšnem krogu, je vsak znak dolžine 30⁰ znotraj tega kroga. Torej Sonce potrebuje natančno 30⁰ za en znak.

In kako so številke (12, 36, 72, 2160, 4320), ki med drugimi definirajo precesijo uporabljali v različnih mitih, vidimo v naslednjih primerih. Začnemo lahko z Imperialno knjižnico v Pekingu, kjer hranijo 4320 zvitkov, ki naj bi vsebovali vse znanje vseh pradavnih ljudstev. Babilonski astronom Berossus je navajal, da so mitološki kralji v Sumeriji vladali 432.000 let pred potopom in 2.160.000 let traja obdobje od kreacije enega sveta do nove svetovne katastrofe. Maya ljudstvo so v svojem koledarju uporabljali: 1 Tun = 360 dni, 2 x Tun = 720 dni, 1 Katun=7200 let, 6 Katun = 43.200 let, 5 Baktun=720.000 let, 15 Katun = 2.160.000 let, itd. Mit o Ozirisu uporablja številke 360, 72 in 12. Tempelj na Javi ima 72 stup. V indijski Rigvedi je 10.800 stanc po 40 verzov, kar znese 432.000 verzov. V Rigvedi je tudi podatek o 12 delnem kolesu s 720 sinovi Agne. V svetih spisih Puranas govorijo o dobah Zemlje imenovane yuge, kjer obstaja Maha Yuga (velika doba) 12.000 božanskih let, ki se delijo na Krita Yuga = 4800, Treta Yuga = 3600, Davpara Yuga = 2400, Kali Yuga (sedanje obdobje) = 1200. Ker pa je omenjeno v Puranah, da je eno leto smrtnika enako enem dnevu bogov (1 leto ima 360 dni) pridemo do naslednjih števil: Kali Yuga = 1200 x 360 = 432.000 let in recimo ena Maha Yuga je 4.320.000 let. 1000 Maha Yug = Kalpa (dan Brahme) = 4.320.000.000 let. V hebrejski Kabali imamo 72 angelov. Stranica Velike piramide v Egiptu je v razmerju 1: 43.200 glede na obseg Zemlje v ekvatorju., višina pa v enakem razmerju glede na polarni obseg Zemlje. Rozenkrajcarji govorijo o ciklih 108 let (72 + 36). Kitajske skrivne triade pri iniciaciji svojih članov uporabljajo številke kot so 360, 108, 72, 36. Skrivna Legija Hung pri izpraševanju kandidatov uporablja številke 36, 72. V tevtonskih mitih o Valhali govorijo o (500 + 40) x 800 vojakih, ki so šli v boj z Volkom (WOLF), kar zopet znese 432.000.

Kot da bi zopet nekdo pripovedoval zgodbo, v kateri je namensko uporabil karakteristične številke precesije, ki bodo nekoč v bodočnosti pripovedovale svojo univerzalno zgodbo o znanju in civilizaciji, ki je enkrat že bila – a dandanes pozabljena. V mitih in podzavesti ljudi pa se pojavlja samo še kot kolektivno nezavedno.

- op.p.: 72(71.6 let če vzamemo natančen izračun) let za eno precesijsko stopinjo x 30(število stopinj za vsak znak) = 2160 x 12(število znakov)= 25.920 let(25.776)